

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

ΔΙΗΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΦΙΛΟΙ ΙΕΡΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ»

«Υμνεῖς φίλοι μου ἑστέ...» (1 Κορ. ιε', 13-14)

ΕΤΟΣ 14^ο - ΤΕΥΧΟΣ 81 - ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2013

ΕΝΑΣ ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΠΑΪΚΟ (Μνήμη Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου)

Λαμπρός ήταν και φέτος ο έορτασμός στο Ἱερό Κοινόβιο τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου (14 Ἰουλίου 2013) πού πανηγύριζε μιά ακόμη ἐπέτειο τοῦ φερωνύμου Ἀγίου του, τοῦ σοφωτάτου αὐτοῦ διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας. Πάνδημη ἐπίσης ἦταν καί ἡ συμμετοχή τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, πού τά τελευταῖα χρόνια ἀρχίζει σιγά σιγά νά ἀναγνωρίζει τήν ἀληθινά πολύτιμη καί ἀνυπολόγιστη προσφορά πρὸς τό Γένος τοῦ ταπεινοῦ καί φιλόπονου αὐτοῦ Μοναχοῦ ἀλλά συνάμα καί μεγαλύτερου θεολόγου καί συγγραφέα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπό τούς μεταβυζαντινούς χρόνους μέχρι σήμερα.

Κατά τό ἐορταστικό διήμερο κέντρο τῆς προσοχῆς ὄλων τῶν προσερχομένων ἀπετέλεσε ὁ λαμπροστόλιστος ναός. Ἐκεῖ μέσα ζήσαμε πράγματι στιγμές ψυχικῆς ἑξαρσης καί ἀνατάσεως. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος, ὁ φύλακας καί ἐπόπτης τοῦ τόπου αὐτοῦ, κανοναρχοῦσε θαρρεῖς τίς προσευχές μας καί τίς ἀνέβαζε, ὡς θυμίαμα, ψηλά στόν οὐρανό...

Ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός τήν παραμονή τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐορτῆς (Σάββατο, 13 Ἰουλίου) ξεκίνησε

στῆς 6 τό ἀπόγευμα χοροστατοῦντος τοῦ ἁγίου Καθηγουμένου τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτη Χρυσοστόμου. Μέ κατανυκτικούς ὕμνους καί μελωδικά τροπάρια οἱ Μοναχοί τῆς Μονῆς ἀπέδωσαν μέ σεμνότητα ἀλλά καί τήν δέουσα μοναστηριακή τάξη καί μεγαλοπρέπεια τίς ὀφειλόμενες τιμές πρὸς

τόν μεγάλο προστάτη καί πνευματικό ὁδηγό τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς τους...

Τήν κυριώνυμη ἡμέρα, Κυριακή 14 Ἰουλίου, μετά τό πέρας

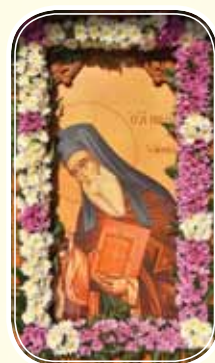
τῆς ὀρθρινῆς Ἀκολουθίας καί πρὶν ἀπό τήν θεία Λειτουργία πραγματοποιήθηκε μικρή λιτανεία καί ἀγιασμός στόν αὐλαιο χώρο τῆς Μονῆς. Ἀκολούθησε

τό Πανηγυρικό ἱερατικό συλλεiturγο προεξάρχοντος τοῦ ἁγίου Καθηγουμένου π. Χρυσοστόμου μέσα σ' ἓναν κατάμεστο ἀπό προσκυνητές ναό. Τό ἀπόγευμα τελέσθηκε Παράκληση στόν Ἅγιο Νικόδημο, ἱερό Εὐχέλαιο καί τό καθιερωμένο Κτητορικό Μνημόσυνο ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν δωρητῶν, συνδρομητῶν, ἀφιερωτῶν, εὐεργετῶν καί κτητόρων τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου.

Τό τεμάχιο τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ Ὁσίου πού βρίσκεται ἀποτεθησαυρισμένο στό Ἱερό Κοινόβιο ἔγινε, μαζί μέ

τήν ἱερή εἰκόνα του, ἀντικείμενο τιμῆς καί προσκύνησης ἐκ μέρους τῶν πληθῶν ἐορταστῶν. Πλήθος κόσμου συνέρρεε διαρκῶς τίς δύο αὐτές ἡμέρες γιά νά λάβει τήν εὐλογία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Πατρός, μιᾶς ἱερῆς μορφῆς, “ὁπού

ἐστόλισε τήν Ἐκκλησίαν μας μέ τόσα βιβλία, ὁπού αἰῶνες ὁλόκληροι παρήλθαν καί δέν εὐρέθη ἄλλος νά συνθέσῃ καί νά φέρῃ εἰς τό μέσον τῆς Ἐκκλησίας”, ὅπως ἔχει χαρακτηριστικά γραφεῖ, ἀναφορικά μέ τό σπουδαῖο συγγραφικό ἔργο του. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ ἀκτίνες τῶν διδασκῶν τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου ἐξακολουθοῦν νά μᾶς φωτίζουν καί σήμερα ὅπως τό φῶς ἀπό τίς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καί θά φωτίζουν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τούς σημερινούς ὀρθόδοξους Χριστιανούς, καθώς καί τήν ἀνδρῆ πνευματικά ἐποχή μας, ὄχι μόνο ὅσο ὑπάρχει ἀκόμη αὐτός ὁ κόσμος, ἀλλά εἰς αἰῶνας αἰώνων...

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΝ

ΠΕΡΙ ΟΝΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΟΡΑΜΑΤΩΝ

Περιστατικά πλάνης

2. Ὁ Μαλλπᾶς

Τά παρακάτω δύο περιστατικά πλάνης (γιά τόν Μαλλπᾶ καί τόν Ἀσινά) τά ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος. Γιά τόν Μαλλπᾶ μάλιστα σημειώνει ὅτι κατήντησε νά γίνει αἰρεσιάρχης τῶν Εὐχιτῶν. Πρόκειται γιά τήν αἵρεση τῶν Μεσσαλιανῶν ἢ Εὐχιτῶν, πού ἀναπτύχθηκε μέν τόν Δ΄ μ.Χ. αἰώνα, ἐξακολούθησε ὅμως νά ὑπάρχει γιά πολλοῦς αἰῶνες. Μερικές ἀπό τίς τάσεις της θά ἐπανεμφανισθοῦν πολύ ἀργότερα στοῖς Βογόμελους τῆς Βουλγαρίας. Οἱ Μεσσαλιανοί κήρυτταν ἕναν μυστικιστικό ὕλισμό. Πίστευαν ὅτι ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ γίνεται ἀντιληπτή μέ τοῖς σωματικούς ὀφθαλμούς, ὅτι ὁ Θεός προκειμένου νά ἀποκαλυφθεῖ αἰσθητά παίρνει διάφορες μορφές καί σχήματα καί ὅτι μόνο οἱ αἰσθητές ἀποκαλύπτει τοῦ Θεοῦ δίνουν τήν τελειότητα σ' ἕναν χριστιανό. Ὅσοι ἐλευθερώνονταν, ὅπως ἔλεξαν, ἀπό τόν διάβολο χάρη σέ μιᾶ ἀποκάλυψη, εἶχαν τό δικαίωμα νά μὴν τηροῦν τήν ἠθική τοῦ εὐαγγελίου οὔτε νά ὑποτάσσονται στοῖς ἐκκλησιαστικούς κανόνες (νιοτεία κ.λπ.). Εἶναι φανερό ὅτι ἡ αἵρεση αὐτή ἐπιζεῖ μέχρι καί σήμερα, ἂν λάβουμε ὑπόψη τήν ταύτιση σχεδόν τῆς διδασκαλίας καί τῆς ζωῆς τῶν Μεσσαλιανῶν μέ σύγχρονους ψευδοοραματιστές καί ὀραματιστρίδες, πού πολλά περιστατικά δέν μαρτυροῦν γιά τήν ἠθική καί πειθαρχημένη ζωή τους. Ἄς παρακολουθήσουμε ὅμως τό περιστατικό μέ τόν Μαλλπᾶ καί στή συνέχεια μέ τόν Ἀσινά, ὅπως τά ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος.

Πράγματι κάποιοι Μαλλπᾶς, προερχόμενος ἀπό τήν Ἑδεσσα, ἐπενόησε τόν παλαιόν καιρό τήν αἵρεσι τῶν Εὐχιτῶν, ζώντας μέ μεγάλη ἄσκησι καί ὑπομένοντας βαριά ἔργα καί θλίψεις. Λέγεται ὅτι ἦταν μαθητής τοῦ μακαρίου Ἰουλιανοῦ, τοῦ ἀποκαλουμένου Σαβᾶ, μέ τόν ὁποῖο κάποτε μετέβηκε στό ὄρος Σινᾶ καί στήν Αἴγυπτο καί εἶδε τοῖς μεγάλους πατέρες πού διέπρεπαν ἐκεῖνον τόν καιρό· εἶδε ἐπίσης τόν μακάριο Ἀντώνιο καί ἄκουσε ἀπ' αὐτόν μυστικούς λόγους, τοῖς ὁποῖους ἔλεγε περί καθαρότητος καί σωτηρίας ψυχῶν καί ἄκουσε λεπτές ἀναλύσεις περί τῶν παθῶν, διά τῶν ὁποίων ἐρμηνεύε, ὅτι ὁ νοῦς μετά τήν κάθαρόσί του ἀπολαμβάνει θεωρίας τοῦ πνεύματος καί ὅτι ἡ ψυχὴ μπορεῖ διά τῆς χάριτος νά ἀξιωθῇ τῆς ἀπαθείας, ὅταν μέ τήν ἐκτέλεσι τῶν ἐντολῶν ἐκδυθῇ τά παλαιά πάθη καί ἐπανέλθῃ στήν πρώτη ὑγεία τῆς φύσεώς της.

Ὅταν λοιπόν ἄκουσε τοῖς λόγους τούτους ὁ Μαλλπᾶς κατὰ τήν ἀκμή τῆς νεότητός του, ἐθερμάνθηκε σάν φωτιά καί ἤλθε στήν πόλι του, ὅταν ἐπυρώθηκε μέσα του τό πάθος τῆς φιλοδοξίας· ἐδιάλεξε ἕνα κατάλυμα ἀναχωρητικό καί ἐπιδόθηκε σέ ἔργα, σκληρές θλίψεις καί ἀδιάλειπτες προσευχές. Ὅταν ἀναψε μέσα του τό πάθος τῆς δοξομανίας, πού συνίστατο στήν ἐπιθυμία καί ἐλπίδα του νά φθάσῃ στά ὑψηλά πού ἄκουσε, ἐνῶ δέν ἐγνώριζε τήν τέχνη τῆς ἐναντιώσεως στοῖς ἐχθρούς τῆς ἀληθείας καί δέν καταλάβαινε τίς ἐνέδρες καί τοῖς δόλους καί

τίς μηχανές μέ τίς ὁποῖες ὁ Ἀντίπαλος παρασύρει τοῖς ἰσχυροῖς καί δυνατοῖς στήν ἀπώλεια, ἐστήριξε τήν ἐλπίδα του στά ἔργα, τίς θλίψεις, τήν ἀκτημοσύνη, τήν ἄσκησι καί τήν ἐγκράτεια, χωρίς νά ἀποκτήσῃ τήν αὐτοεξουθενώσει καί τήν ταπεινώσει καί τήν συντριβή τῆς καρδιάς (πράγματα πού εἶναι ἀήττητο ὄπλο πρὸς τίς ἐπιθέσεις τοῦ πονηροῦ), χωρίς νά μνημονεύσῃ τήν Γραφή πού λέγει, ὅταν ἐκτελέσετε τά ἔργα καί φυλάξετε τίς ἐντολές καί ὑπομείνετε τίς θλίψεις, νά θεωρήσετε τοῖς ἑαυτοῦς σας «ἀχρεῖους δούλους», ἀλλά μέ τήν **ὑπερβολική** του **ὑπεροψία**, πού προερχόταν ἀπό τά ἔργα τῆς ἀσκήσεώς του, εὕρισκόταν σέ πύρῳσι καί φλογισμό ἀπό τήν ἐπιθυμία τῶν ὑψηλῶν χαρισμάτων πού ἄκουσε.

Κι ἔπειτα ἀπό πολύν καιρό, ὅταν ὁ Διάβολος τόν εἶδε ἀδειανόν ἀπό τήν ἐργασία τῆς ταπεινώσεως καί νά ἐπιθυμῇ μόνο νά αισθανθῇ τήν θεωρία τῶν μυστηρίων πού ἄκουσε, παρουσιάσθηκε σ' αὐτόν μέ ἄπειρο φῶς καί λέγοντάς τον· «Ἐγώ εἶμαι ὁ Παράκλητος κι ἐστάληκα ἀπό τόν Πατέρα σ' ἐσένα, γιά νά σέ ἀξιώσω νά ἰδῇς τήν θεωρία πού ἐπιθυμεῖς μέ βάσι τά ἔργα σου καί νά σοῦ δώσω τήν ἀπάθεια καί νά σοῦ προσφέρω ἄνεση στό ἐξῆς». Ἀντί αὐτῶν ὁ κακομήχανος ἐζήτησε ἀπ' ἐκεῖνον τόν ταλαίπωρο νά τόν προσκυνήσῃ. Κι ἐκεῖνος ὁ μωρός, ἐπειδή δέν ἀντιλήφθηκε τήν ἐπίθεσι τοῦ πονηροῦ, τό ἐδέχθηκε ἀμέσως μέ χαρά, τόν προσκύνησε, καί ἀμέσως ὑποτάχθηκε σ' αὐτόν. Τότε ἀντί τῆς θεωρίας τόν ἐγέμισε μέ φαντασία δαιμονική καί τόν ἔκαμε νά διακόψῃ τίς πράξεις ὑπέρ τῆς ἀληθείας, τόν ἐξήψωσε καί τόν ἐκλεύασε μέ τήν μάταια ἐλπίδα τῆς ἀπαθείας, λέγοντάς τον· «Τώρα δέν χρειάζεσαι τίς ἀσκήσεις, τά κτυπήματα τοῦ σώματος καί τόν ἀγῶνα πρὸς τά πάθη καί τίς ἐπιθυμίες», καί τόν κατέστησε αἰρεσιάρχῃ τῶν Εὐχιτῶν. Ὅταν ὅλα αὐτά ἐκπληρώθηκαν κι ἐφανερώθηκε ἡ βέβηλη καί νοθευμένη διδασχὴ του, καταδιώχθηκαν ἀπό τόν ἐπίσκοπο ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

3. Ὁ Ἀσινᾶς

Κάποιος ἄλλος ἐπίσης, λεγόμενος Ἀσινᾶς, ἀφοῦ συνέταξε πολλά τρίστιχα τροπάρια ψαλλόμενα ἕως σήμερα, διέμενε στήν ἴδια πόλι τῆς Ἑδεσσας μέ λαμπρὴ διαγωγή καί ἐπιδόθηκε σέ πολύ σκληρὰ ἔργα ἀδιακρίτως, ἕως πού νά δοξασθῇ. Τοῦτον τόν ἐπλάνευσε ὁ Διάβολος, τόν ἔβγαλε ἀπό τό κελλί του, τόν ἔστησε ἐπάνω στό ὄρος τό ὀνομαζόμενον Στόμιο, διαμόρφωσε καί τοῦ ἔδειξε σχήματα τῶν ἀρμάτων καί τῶν ἱππέων, καί τοῦ εἶπε· «Ὁ Θεός μέ ἔστειλε νά σέ παραλάβω στόν παράδεισο κατὰ τό παράδειγμα τοῦ Ἡλίου». Καί ἐπειδή μέ τήν νηπιοφροσύνη του ἐξαπατήθηκε, ἀνέβηκε γιά νά καθίσῃ στό ἄρμα· ἀλλά τότε διαλύθηκε ὅλη ἐκείνη ἡ φαντασίωσις, κατάρριφθηκε ἀπό μεγάλο ὕψος κι ἔπεσε ἀπὸ ἐκεῖ στή γῆ, ὅπου ἀπέθανε μέ θάνατο ἄξιον γιά γέλια.

(Ἀπὸ τό βιβλίον «ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΝ περὶ ὀνείρων καί ὀραμάτων», ἔκδ. Γεοργίου Κοινοβίου Ὁσίου Νικοδήμου, Γ' ἔκδοσις, σελ. 100-103).

ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΣ

Από τό Βιβλίο Έντυπώσεων του Ίεροῦ Κοινοβίου (Μέ ἀπλότητα καί σοφία)

Μέ τό μνημόσυνο ὑπέρ τῶν Μαρτύρων τῆς Ἄλωσης, πού ἔγινε στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ἀναστήσαμε τήν Βασιλεύουσα. Ἡ θεία Λειτουργία μᾶς μετέφερε μέ τίς οὐράνιες φωνές τῶν Μοναχῶν ἀπό τή γῆ στόν παράδεισο καί μᾶς ἔκανε συνομιλητές τῶν Μαρτύρων.

Εὐχαριστῶ μέ τήν ψυχή μου γι' αὐτή τήν ἀναγέννηση πού μᾶς χαρίσατε.

Μέ σεβασμό καί εὐχές νά εἰσθε πάντα καλά.

Μαρία Μαντουβάλου/29-5-2012
Καθηγήτρια Φιλοσοφικῆς Σχολῆς
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἐύχομαι ὁ Θεός νά σᾶς χαρίζει δύναμη καί υἰετία γιά νά συνεχίζετε τό πραγματικά θεάρεστο ἔργο σας.

Θεομέες εὐχαριστίες
Στέργιος Ἀποστολίδης/26-5-2013
Ἀντιστράτηγος ΕΛ.ΑΣ. ἐ.ἀ.

Εὐχαριστοῦμε πολύ γιά τήν φιλοξενία σας. Εὐχόμαστε ὁ Θεός νά σᾶς δίνει δύναμη καί κουράγιο γιά νά συνεχίσετε τό ἔργο σας.

Ἀντώνιος Γ.Λιάππης /26-5-2013
Ἀστυνομικός Διευθυντής ν. Κιλκίς

Ψυγεία, Ἀγάπη, Εἰρήνη. Ὁ Θεός εἶναι μέγας καί δίκαιος. Ἀγαπάτε ἀλλήλους χωρίς διακρίσεις.

Εὐχαριστῶ
Τάσος Μπινιάρης/ 26-5-2013

Ξεχείλισμα εὐγνώμονης καρδίας...

Βασιλείου Εὐτ. Νικοπούλου

Προέδρου Ἀρείου Πάγου ἐ.τ.

Ἁγία Ἀναστασία 4 Ἰουνίου 2013

Πανοσιολογιώτατε Ἁγιε Καθηγούμενε,
Γέροντα π. Χρυσόστομε,

Ἡ πρώτη, πρὸ ἡμερῶν γενομένη ἐπίσκεψή μου στό Ἱερόν Κοινόβιον Σας ἔγινε γιά μένα αἰτία πνευματικῆς ἀναβαπτίσεως στά ζεῖδωρα νάματα τῆς φιλάτης Ὁρεθοδοξίας μας, τά ὁποῖα ἀναβλύζουν πλούσια ἀπό τό κεφαλάρι τῆς δικῆς Σας ὁρεθοδοξίας ψυχῆς καί καρδίας, ἀλλά καί ὅλων τῶν ἀδελφῶν τῆς εὐλογημένης συνοδείας Σας.

Μετεωρίσθηκα, ἅγιε πάτερ, μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς, στά δυσθεώρητα ὕψη στά ὁποῖα αἰωρεῖται, ὡς μέγα πολυκάμηλο, κρημνισμένο ἀπό χειρῶν ἀγγέλων, τό Ἱερόν Σας Κοινόβιον, καί ἔζησα στιγμές ἀνεφραστής ἀγνωσύνης καί ἱερότητας, οἱ ὁποῖες μέ ἀλλοίωσαν ὅλον καί μέ ἐπανέφεραν «εἰς ἑαυτόν».

Λίγος ὁ χρόνος τῆς αὐτόθι παραμονῆς μου, μεγίστη ὅμως ἡ ὠφέλεια! Καί εἶναι μέν ἀληθές ὅτι «οὐχ ὁ τόπος, ἀλλ' ὁ τρόπος» ἀνεβάζει τίς ψυχές πρὸς τόν Θεόν, πλὴν ὅμως καί ὁ τόπος ἔχει καί αὐτός τήν δική του συμβολή στόν ἀγιασμό τῶν ψυχῶν. Τοῦτο ὁῦλον καθεῖς κατατάσσεται στό ἴδιόν Σας Ἱερόν Κοινόβιον, τό ὁποῖον καί ὡς «τρόπος» ἀλλά καί ὡς «τόπος» ἀνεβάζει τοὺς πιστοὺς στόν οὐρανόν καθὼς συμβαίνει μέ τόν εὐλογημένον ἐκεῖνον τόπον τοῦ ἀγνωύμου Ὁρους πρὸς τό ὁποῖον εἶναι στραμμένο τό Ἱερόν Σας Κοινόβιον καί ἀπό τό ὁποῖον κανονοτερόπως ἐξαετᾶσθε!

Ὁ δικός σας, Γέροντα, τρόπος, ὁ ἐνθεος καί ἐν πᾶσιν ὁρεθοδόξος, καί ὁ ἀγιασμένος τόπος τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου Σας μέ εἴλυσαν σφόδρα καί ἡλλοίωσαν τόν ἔσω κόσμον μου καί συνέβαλλον στόν ἐπαναπροσδιορισμό τῆς περαιτέρω πορείας μου!

Ἐτρώθη ἡ καρδιά μου λοιπόν καί ἀπό τόν τρόπον Σας καί ἀπό τόν τόπον Σας καί εὐγνωμονοῦσα κύπτει ἔμπροσθέν Σας καί Σᾶς εὐχαριστεῖ γιά τίς πολλές πρὸς αὐτήν εὐεργεσίες Σας. Εὐχαριστεῖ εὐγνωμόνως γιά τήν ἐγκάρδια ὑποδοχήν, τόν πατριμόν ἀσπασμόν, τόν πεφωτισμένον καί οἰκοδομητικόν λόγον Σας, τήν πλούσια ἀβραμαϊκά φιλοξενίαν, τήν πηγαία καί ἀνεπιτήδευτη οἰκειότητά Σας, τά πλούσια καί ἀνεξάντλητα χριστιανικά Σας αἰσθήματα, κυρίως ὅμως καί πρωτίστως Σᾶς εὐχαριστεῖ ἡ τετραμένη καρδιά μου, διότι μέ περιβάλατε ὡς οἰκεῖον καί ὄχι ὡς ξένον καί μέ ἐνάνατε νά αἰσθανθῶ ὅτι βεῖσκομαι στό δικό μου περιβάλλον, στόν τόπο μου, πλησίον δικῶν μου ἀνθρώπων, δηλαδή στό σπίτι μου!

Οἱ εὐχαριστίες μου εἶναι ἐπίσης πολλές καί γιά τήν μεγάλη τιμή πού μοῦ ἔκανατε μέ τό νά μέ προσκαλέσετε στήν Ἡμερίδα τήν ὁποία ὁργανώσατε καί νά μέ συναρθεύσετε μεταξύ τῶν ἐκλεκτῶν εἰσηγητῶν αὐτῆς, ἐμένα τόν ἐν ἐλαχίστοις ἀνάξιον. Μοῦ δώσατε ἔτσι τήν εὐκαιρία νά ἀκούσω ἀπό τό στόμα Σας ἄρετα ῥήματα, ἀπό δέ τοὺς ἐκλεκτοὺς εἰσηγητῆς τῆς Ἡμερίδας σοφά καί μετρημένα λόγια, μέ ἐπιστημονικό τρόπο ἐκφερόμενα, ἐχόμενα δέ τῆς ἀληθείας τῆς τε ἱστορικῆς καί τῆς ἄλλης, τῆς ἐν τῶν πραγμάτων προερχομένης.

Γιά ὅλα αὐτά Σᾶς εὐχαριστῶ, ἅγιε Γέροντα καί σᾶς παρακαλῶ τοῦ λοιποῦ νά συγκαταρθεύσετε ἐμένα τόν «ξένον» μεταξύ τῶν «δικῶν Σας» ἀλλά καί τοῦ ὑψιτενοῦς Κοινοβίου Σας ὑμέτερον θεωρήσατε.

Μετά συντριβῆς ψυχῆς τε καί καρδίας
πολλοῦ σεβασμοῦ καί υἱικῆς, «προβατικῆς» ὑπακοῆς
καθασπάζομαι τήν δεξιάν Σας
ταπεινός δοῦλος Σας

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Εὐτ. ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

«ΚΑΙ ΚΛΙΜΑΞ ΠΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΝ»

(Η πάνσεπτη Κοίμησις τῆς Θεοτόκου)

Στά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, πού γιορτάζεται στίς 15 Αὐγούστου, σημειώνεται μ' αὐτά τὰ λόγια: «τῇ 1ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Πανσεβασμίας μεταστάσεως τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας». Καί ἀναφέρεται στή συνέχεια τοῦ συναξαριοῦ ὅλη ἡ ὑπόθεση τῆς Μεταστάσεως τῆς Παναγίας, ὅπως μᾶς τήν διέσωσε ἡ πάντιμη Παράδοσις, μιά πού τὰ Εὐαγγέλια δέν ἀναφέρουν τίποτε γιά τήν Κοίμησις τῆς Παναγίας.

Ὅταν ὁ Χριστός θέλησε νά καλέσει κοντά του τήν Παναγία Μητέρα του, τῆς φανέρωσε αὐτή τή θέλησή του τρεῖς μέρες πρὶν ἀπό τήν Κοίμησις, στέλνοντας τόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ, τόν ἴδιον ἄγγελο πού εἶχε ὑπουργήσει καί στόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου. Ὁ Ἀρχάγγελος κατέβηκε, τῆς ἔδωσε ἕνα κλωνάρι φοινικιάς – ἴσως κι αὐτό νά κρύβει ἕνα βαθύ συμβολισμό – καί τῆς ἀνῆγγειλε τί θεία τῆς Μετάστασις ἀπό τί γῆ στόν Οὐρανό, ἀπό τί ζωή τήν πρόσκαιρη, στή ζωή τήν ἀθάνατη. Ἀκούοντας τόν ἀγγελικό αὐτό λόγο ἡ Παναγία, ἐχάρηκε κι ἀνέβηκε μέ σπουδή πάνω στό Ὅρος τῶν ἐλαιῶν γιά νά προσευχηθεῖ καί νά εὐχαριστήσῃ τόν Θεό. Στό δρόμο πού ἀνέβαινε πρὸς τό Ὅρος, τὰ δέντρα, σά νά ταν ἔμψυχα καί λογικά, ἔσκυβαν καί τήν προσκυνοῦσαν. Εἶναι γνωστό, πώς ἐκεῖ ψηλά ἀνέβαινε συχνά ἡ Παναγία καί προσεύχονταν ὥρες πολλές. Τόσο πολύ, πού, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης, ἀπ' τῆς συνεχεῖς γονυκλισίας τῆς Παναγίας οἱ πλάκες τοῦ ἐδάφους ἐβαθούλωσαν, κι αὐτά τὰ βαθουλώματα φαίνονταν ὥς τόν καιρό πού ζοῦσε ὁ ἅγιος Ἀνδρέας καί

πιό ὕστερ' ἀκόμη: «τάς κλίσεις τῶν ἱερῶν γονάτων τοῦ πανάγνου σώματος αἱ πρὸς τοῦδαφος κατεστρωμέναι πλάκες διωλύγιον (δηλ. μεγαλοφώνως) ἀνακράζουσιν». Ἀφοῦ ἔμειν' ἐκεῖ πολλήν ὥρα ἡ Παναγία καί προσευχήθηκε, γύρισε στό σπίτι τῆς, ὅπου μπαίνοντας αἰσθάνθηκε σάν νά τό κουνοῦσε

Μέ τήν θείαν «ἀκτῖνα τῆς μυστικῆς ἐποπτείας», θά μπορέσουμε νά ἐνδοσκοπήσουμε πνευματικά τό μέγα μυστήριον τῆς Μεταστάσεως καί νά ἰδοῦμε σ' αὐτό ὅχι μονάχα τήν ἀλλαγὴ καί τήν ἀφθαρτοποιήσιν τοῦ σώματος τῆς Παναγίας, μά καί τῶν σωμάτων ὅλων τῶν χριστιανῶν, πού μέ μιά ἁγία ζωή θά κατορθώσουν νά φτάσουν στή θείωση, πού εἶναι ὁ μέγας προορισμός κάθε πιστοῦ, τό «τέλος» καί τό τέλεσμα κάθε πνευματικοῦ ἀνθρώπου...

κάποιος σεισμός. Ἄναψε φῶτα πολλά καί κάλεσε τίς συγγένισσες καί τίς γειτόνισσες τῆς. Καθαρίζει κ' εὐπρεπίζει τά πάντα, μέχρι καί τό νεκροκρέββατό τῆς, κ' ἔτσι τοὺς φανερώνει τά λόγια τοῦ Θεοῦ πού τῆς ἔφερε ὁ Ἀρχάγγελος· τοὺς δείχνει καί τό κλωνάρι τῆς φοινικιάς. Οἱ καλεσμένες γυναῖκες ἄρχισαν νά θρηνοῦν καί νά χύνουν δάκρυα. Κ' ἡ Παναγία τίς παρηγοροῦσε, πώς κι ἀπό τόν Οὐρανό θά τίς φυλάγει καί ὅταν τῆς τό ζητοῦν θά τίς παρηγορεῖ στόν κάθε πόνο τους. Ἐκείνη τήν ὥρα μιά βροντή ἀκούστηκε καί σύννεφα πολλά ἐσκέπασαν τό σπίτι τῆς Παναγίας. Κ' ἕνας-ἕνας ἄρχισαν νά κατεβαίνουν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, πού ἔφτασαν ἐδῶ ἀπό τά πέρατα τῆς Οἰκουμένης, ὅπως λέγει καί ὁ ἱερός ὑμνογράφος:

Νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους αἰθερίους διήρπάζον

καί κοσμικῶς διεσπαρμένους

ὁμοχώρους παρέστησαν, τῷ ἀκράντῳ σου σώματι.

Μαζί μέ τοὺς Ἀποστόλους ἦταν κι ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὁ διδάσκαλός του ἅγιος Ἱερόθεος, ὁ ἀπόστολος Τιμόθεος κι ἄλλοι ἱεράρχαι, καθὼς κι ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἐκεῖ δέν μποροῦσε νά ξεχωρίσει κανεὶς ποιά ἦτανε δάκρυα

λύπης καί ποιά δάκρυα χαρᾶς, πού ἔσταζαν πλούσια ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἡ Παναγία τοὺς ἀποχαιρετᾷ ὅλους, προσεύχεται μέ θερμές δεήσεις καί ἱκεσίες στόν Υἱό καί Θεό τῆς, γιά τήν εἰρήνην τοῦ κόσμου καί γιά τήν ἐνδυνάμωσιν τῶν Ἀποστόλων, καί ἀνακλίνεται στό νεκροκρέββατο πού ἡ ἴδια πρὶν λίγο εἶχε ἐτοιμάσει. Εὐλογεῖ τοὺς Ἀποστόλους καί παραδίνει τήν Παναγία ψυχὴ τῆς στά χέρια τοῦ Υἱοῦ τῆς, πού κατέβηκε νά τήν παραλάβει – ὅπως εἰκονίζει τό θαῦμα ἡ βυζαντινὴ ἀγιογραφία, πού δείχνει τόν Χριστό ν' ἀνεβάσει σάν νήπιο στόν οὐρανό τήν ψυχὴ τῆς Παναγίας. Τότε οἱ Ἀπόστολοι, ἀφοῦ τῆς ἔφαλαν τά ἐπιτάφια ἐγκώμια, σήκωσαν τό

νεκροκρέββατο καί μέ λαμπάδες καί ὕμνους ἐξοδίου, κίνησαν νά ἐνταφιάσουν τό θεοδόχο σῶμα τῆς Θεομήτορος στή Γεθσημανῇ. Τήν ἀκολουθία συνόδευαν ἀπὸ ψηλά οἱ μελωδικές φωνές τῶν ἀγγέλων. Μόνο οἱ φθονεροὶ Ἑβραῖοι δέν βαστοῦσαν νά βλέπουν καί ν' ἀκοῦνε τόσα θαύματα, καί σκέφτηκαν νά γκρεμίσουν καί νά μολύνουν τό νεκροκρέββατο

«ΠΑΝΟΝ, Ο ΤΑΦΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ»...

του και η θεία Μετάστασή της στον Ουρανό)

της Παναγίας. Δεν πρόφτασαν όμως να προχωρήσουν στη σατανική τους επικήρρηση και τυφλώθηκαν όλοι τους. Ένας μάλιστα, που πλησίασε το πάναγγο σώμα της Παναγίας άφησε εκεί κομμένα, στη στιγμή, τα χέρια του. Μόνον αργότερα, σαν μετανόησαν είλικρινά και πίστεψαν, είδαν τό φως οι τυφλοί κ' έλαβε πάλι τα κομμένα χέρια του ο Ίεφονίας. Σάν έφθασαν στη Γεθσημανή οι Απόστολοι, ένταφίασαν με πολλές τιμές τό πάνσεπτο σκῆνος της Θεοτόκου κ' έμειναν εκεί επί τρεις ήμέρες, ακούγοντας μέρα και νύχτα τούς ύμνους που έψελναν ακατάπαυστα οι φωνές των άγγέλων. Άπ' την κηδεία έλειπε, κατά θείαν οίκονομία, ένας από τούς άγιους Άποστόλους (πολλοί λέγουν πώς αυτός ήτανε πάλι ο άπόστολος Θωμάς), που ήρθε την τρίτη μέρα, πολύ λυπημένος που δεν άξιώθηκε νά ιδεί κ' εκείνος, εκείνα που είδαν όλοι οι άλλοι Άπόστολοι. Τότε άνοιξαν τόν τάφο για νά προσκυνήσει τό σώμα της Θεοτόκου και ο καθυστερημένος Άπόστολος. Αλλά με θαυμασμό και άπορία όλοι τους αντίκρυσαν τόν τάφο άδειανό! Δεν υπήρχαν παρά μόνο τά «έντάφια σπάργανα», όπως και στον Χριστό, δηλ. τά νεκροσέντονα. Γονάπισαν οι Άπόστολοι και προσκύνησαν τόν κενό τάφο της Παναγίας,

που είχε «μετασταθεί», και είχε αναληφθεί στον Ουρανό. [...]

Ένα σημείο που ο άγιος Άνδρέας Κρήτης άπλετα φωτίζει, με τούς τρεις υπέροχους λόγους του στην Κοίμηση της Θεοτόκου, είναι εκείνο που άφορά στο σώμα που μετατέθηκε από τόν τάφο της Θεομήτορος. Τό σώμα αυτό δεν ήταν ή χωματίνη σάρκα που φορούσε ή Παναγία όταν ζούσε στη γη, αλλά τό άφθαρτισμένο και πνευματικά «άλλαγμένο» σώμα, όπως ακριβώς γράφει σ' ένα σημείο ο άπόστολος Παύλος: «Οί νεκροί έγερθήσονται άφθαρτοι, και ήμεϊς άλλαγησόμεθα· δεϊ γάρ τό φθαρτόν τουτο ένδύσασθαι άφθαρσίαν και τό θνητόν τουτο ένδύσασθαι άθανασίαν» (Α' Κορ. ιε' 51-52).

Τό «υπεράγνωστο» μυστήριο της Μεταστάσεως, με την άλλαγή και την άφθαρτοποίηση του σώματος της Παναγίας, δεν μπορεί ο χριστιανός νά τό κατανοήσει δίχως την θείαν «άκτινα της μυστικής έποπείας», ή όποία θά μās ίκανώσει νά ένδοσκοπήσουμε πνευματικά τό μέγα μυστήριο. Και νά ιδούμε

σ' αυτό όχι μονάχα την άλλαγή και την άφθαρτοποίηση του σώματος της Παναγίας, μά και των σωμάτων όλων των χριστιανών, που με μιά άγία ζωή θά κατορθώσουν νά φτάσουν στη θέωση, που είναι ο μεγάλος προορισμός κάθε πιστού, τό «τέλος» και τό τέρμα κάθε πνευματικού ανθρώπου.

Μερικές αντιρρήσεις είχαν έγερθει παλαιότερα, σχετικές με την όνομασία της Μεταστάσεως. Αφού τό άκραντο σώμα της Παναγίας άναστήθηκε και αναλήφθηκε, όπως του Υιού και Θεού της, γιατί δεν λέγεται Άνάσταση και άνάληψη, αλλά Μετάσταση; Και άπαντούν οι Πατέρες: α) Γιατί ή άνάσταση και άνάληψη της Θεοτόκου δεν είναι γραμμένη, όπως

του Χριστού, στα άγια Εύαγγelia, β) γιατί ή άνάσταση και άνάληψη της Θεοτόκου είναι μυστικό δόγμα της Έκκλησίας και όχι κήρυγμα, γι' αυτό και καλύπτεται, και στους λόγους άκόμα των Πατέρων, με μυστικότητα και σιωπή. Είναι σχετικά γνωστή ή έκφραση του Μεγάλου Βασιλείου: «τά μέν δόγματα σιωπάται, τά δέ κηρύγματα δημοσιεύεται», και γ) γιατί ή Μετάσταση είναι, ως έννοια, καθολικώτερη από την Άνάσταση και την Άνάληψη· έτσι, ό,τι άναστηθεί και αναληφθεί, σίγουρα θά μετασταθεί. Η Μετάσταση λοιπόν της Θεοτόκου, έχει μέσα της και την άνάσταση και την άνάληψη. [...]

Ο χριστιανός, που πιστεύει βαθιά, σκύβει αυτή τη μέρα, βλέπει τόν άδειο τάφο της, πληροφορείται την θεία Μετάσταση και βλέπει στο βάθος των θείων κριμάτων και την έλπίδα της δικής του μεταστάσεως. Κ' έτσι ο τάφος αυτός δεν γίνεται μόνο για την Παναγία «κλίμαξ προς ουρανόν», αλλά και για τόν κάθε πιστό που άγωνίζεται κάτω άπ' τόν

Σταυρό του Χριστού. Γι' αυτό και ή μνήμη της Κοιμήσεως «δεν είναι λυπηρά και πενθική, αλλά χαροποιά και εύφρόσυτος». «Διά ταυτα τοίνυν, λέγει ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμής, και ο θάνατος αυτής ζωηφόρος, εις ουράνιον και άθάνατον μεταβιβάων ζωήν, και ή τούτου μνήμη χαρμόσυτος έορτή και παγκόσμιος έστι πανήγυρις».

(Από τό βιβλίο «ΕΡΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» του Π.Β.Πάσχου, έκδ. Αποστολικής Διακονίας, Αθήναι 1987, σ.63-69)

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

«...ΣΕ ΜΑΚΑΡΙΖΟΜΕΝ, ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΠΑΤΕΡ ΟΣΙΕ»

(110 χρόνια από την ανακήρυξη του στάρετς Σεραφεΐμ σέ Άγιο)

Στίς 19 Ιουλίου 2013 συμπληρώθηκαν 110 χρόνια (1903-2013) από την ανακομιδή των τιμίων λειψάνων του όσιου Σεραφεΐμ καί την ανακήρυξή του σέ Άγιο.

Ἡ ἐπέτειος αὐτή ἐορτάσθηκε ἀσφαλῶς μέ πανηγυρικό τρόπο στήν γενέτειρά του (Ρωσία) καί στό μοναστήρι

(Ἱερά Μονή Ἀγίας Τριάδος στό Ντιβέγιεβο) πού κατέχει τά ἅγια λείψανά του. Ἐόρτασε ὁμως πανηγυρικά καί τό ταπεινό ἐκκλησάκι πού βρίσκεται στό Ἱερό Κοινόβιο τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου. Τό γραφικό αὐτό ναῦδριο, κρυμμένο σχεδόν κάτω ἀπό τά σκιερά φυλλώματα ἑνός μικροῦ δάσους – μικρογραφία θαρρεῖς τοῦ τόπου ὅπου ἀσκήτεψε ὁ ὅσιος –, τιμᾶται στή μνήμη τοῦ μεγάλου αὐτοῦ στά-

ρετς τῆς Ρωσίας καί ἐορτάζει πανηγυρικά κάθε χρόνο τήν ἡμέρα αὐτή. Ἐνα τμῆμα ἀπό τό χαριτόβρυτο λείψανό του – εὐλογία τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχῃ Μόσχας Ἀλεξίου Β΄ – βρίσκεται στό Ἱερό Κοινόβιο ἀπό τό 1993 καί φυλάσσεται μέ ἰδιαίτερη εὐλάβεια ἀπό τοὺς πατέρες.

Τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς (**Πέμπτη 18 Ἰουλίου 2013**) στίς 7 τό ἀπόγευμα χτύπησαν οἱ καμπάνες γιά τόν Πανη-

γυρικό Ἑσπερινό. Τό ἱερό λείψανο τοῦ όσιου Σεραφεΐμ μεταφέρθηκε ἐν πομπῇ ἀπό τοὺς πατέρες πού ἔψαλλαν τό ἀπολυτικό του κατά τή διάρκεια τῆς διαδρομῆς ἀπό τόν μεγάλο ναό μέχρι τό ναῦδριο. Ἐκεῖ τέθηκε πρὸς προσκύνηση ἀπό τοὺς φιλόσιους πιστοὺς πού εἶχαν ἤδη ἀρχίσει νά προσέρχονται καί νά κατακλύζουν τόν χῶρο μέσα καί ἔξω ἀπό τό μικρό ἐκκλησάκι.

Μέσα στό γλυκό καί ζεστό μισόφωτο τοῦ μικροῦ ναοῦ τελέσθηκε στή συνέχεια ἡ Ἀκολουθία τοῦ Πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐορταζομένου Ἀγίου, ἐνῶ ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, **Παρασκευὴ 19 Ἰουλίου**, τελέσθηκε ὁ Ὁρθρος καί ἡ θεία Λειτουργία.

Εἶθε οἱ πρεσβεῖες τοῦ όσιου Σεραφεΐμ, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ στάρετς πού ὁδήγησε ἀναρίθμητες ψυχές στή σωτηρία, νά συνοδεύουν τήν πορεία καί τῆς δικῆς μας ζωῆς. Νά τόν παρακαλοῦμε πρέπει θερμά, ἰδιαίτερα σήμερα, πού ἔχουμε ἀνάγκη τίς ἱκεσίες του. Καί νά προσευχόμαστε σ' αὐτόν νά δέεται γιά μᾶς ὥστε νά ἀποκτήσουμε τήν πνευματική εἰρήνη (ἐνα ἀπό τά μεγαλύτερα δῶρα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος) πού τόσο πολύ ἀπουσιάζει σήμερα ἀπό τίς ψυχές μας...

«ΛΑΜΨΟΝ ΚΑΙ ΗΜΙΝ... ΤΟ ΦΩΣ ΣΟΥ ΤΟ ΑΪΔΙΟΝ»

(Ἡ ἐορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος)

Ἡ Δεσποτική ἐορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἶναι ἓνα γεγονός πού ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει κάθε χρόνο στίς 6 Αὐγούστου (40 ἡμέρες πρὶν ἀπό τήν Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ). Κληθήκαμε κι ἐμεῖς τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς αὐτῆς (**Δευτέρα, 5 Αὐγούστου 2013**) νά ἀνεβοῦμε, ὅπως κάποτε οἱ τρεῖς κορυφαῖοι μαθητές τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (Πέτρος, Ἰωάννης, Ἰάκωβος) στό ὄρος Θαβώρ – στό ὄρος Πάϊκο, ἓνα ἄλλο ὄρος Θαβώρ. Θά βλέπαμε ἄραγε ἐμεῖς ἐκεῖνο τό φῶς, πού ἀντίκρισαν τότε οἱ μαθητές, ἔστω καί μέ τά νοερά μάτια τῶν καρδιῶν μας;...

Ἦταν μιά εὐκαιρία πού μᾶς δόθηκε γιά πνευματική ἐπαγρύπνηση – καί ὁ Κύριός μας συχνά ἀγρυπνοῦσε προσευχόμενος κατά τίς

νυκτερινές ὥρες... Ἦταν ἀκόμη ἓνας σταθμός ἀνάβασης γιά τόν φωτισμό μας, τήν ἐκ τῶν ἔσω μεταμόρφωσή μας, πρὸς τήν θέωσή μας...

Μέσα στό ἱλαρό φῶς ἐκείνης τῆς γλυκιάς αὐγουστιάτικης νύκτας, κατά τήν ὀκτώωρη περίπου προσευχητική πορεία μας, πόσες φορές ἀλήθεια δέν ψελλίσαμε κι ἐμεῖς μαζί μέ τοὺς πατέρες ἐκείνη τήν φράση ἀπό τό ἀπολυτικό τῆς ἐορτῆς, μιά φράση πού ἔβγαине αὐθόρμητα μέσα ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μας: «Λάμψον καί ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τό φῶς σου τό αἶδιον» Κύριε... Φωταγώγησέ μας, σέ παρακαλοῦμε, μέ τό ἄφθοно αἰώνιο φῶς Σου κι ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλούς, Κύριε...

Ναί, φωτοδότα, πολυεύσπλαγχνε καί φιλάνθρωπε Κύριε, ἁγιασέ μας, ἀνακαίνισέ μας, μεταμόρφωσέ μας μέ τό αἰώνιο φῶς Σου...

Ο ΜΗΝΑΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ὁλόκληρο τὸν Δεκαπενταύγουστο ἑορτάζει ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ Παναγία μας. Τό πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ μηνός, οἱ πατέρες τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου ἔψαλαν καθημερινά παρακλήσεις (Μικρή καί Μεγάλη Παράκληση) ἐνώπιον τῆς σεπτῆς εἰκόνας τῆς, τῆς ἐπονομαζομένης «Παραμυθίας», μέ μιὰ εὐχή καί προσδοκία, πού ἀποτελοῦσε ταυτόχρονα ἐνδόμυχο πόθο ὅλων μας: νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τίς συμφορές τοῦ βίου πού μᾶς περικυκλώνουν καθημερινά, νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό ἐσωτερικούς καί ἐξωτερικούς ἐχθρούς, ἀπό τά δεινά πού ἐπισωρεύονται καθημερινά στήν πατρίδα μας· νά πρεσβεύει γιά ὅλο τόν λαό τῆς, γι' αὐτήν ἐδῶ τήν κληρονομία τοῦ Υἱοῦ τῆς, γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα πού παραπαίει σήμερα καί συγκλονίζεται ἀπό τήν ἁμαρτία καί τό κακό...

Τό δεύτερο δεκαπενθήμερο τοῦ Αὐγούστου ψάλλεται ἡ ἀπόδοση τῆς ἑορτῆς τῆς Κοίμησης τῆς Παναγίας. Καθημερινά καί πάλι ἀκούγαμε τούς πατέρες νά ψάλλουν τροπάρια στό ὄνομά τῆς (μέχρι τίς 28 Αὐγούστου, σύμφωνα μέ τό ἀγιορεϊτικό τυπικό) ἔτσι ὥστε ὁλόκληρος ὁ μήνας αὐτός νά χαρακτηρίζεται δίκαια «μήνας τῆς Παναγίας».

Ὅλοι οἱ πόνοι μας, ὅλοι οἱ καημοί καί οἱ θλίψεις τοῦ βίου τούτου, κάθε λογῆς βάσανο, κατατίθενται, ἰδιαίτερα τόν μήνα αὐτό, στήν ἀγκαλιά τῆς στοργικῆς αὐτῆς Μητέρας καί Μητέρας ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Σ' αὐτήν προστρέχουμε ἱκετευτικά ζητώντας νά μεσιτεύει γιά μᾶς στόν Υἱό τῆς καί Θεό μας. Κι αὐτή μᾶς ἀκούει. Μέ μητρική ἀγάπη ἀπλώνει ἀπό ψηλά ἐπάνω μας καί τά δυό τῆς χέρια, μᾶς χαϊδεύει στοργικά, μᾶς σκουπίζει τά δάκρυα, μᾶς γλυκαίνει τούς πόνους, μᾶς παραμυθεῖ... Δέν μᾶς ἐγκαταλείπει ποτέ. Ἀρκεῖ μόνο νά τήν θυμόμαστε κι ἐμεῖς, ὅχι μόνο αὐτόν τόν μήνα, ἀλλά καθημερινά. Μπροστά στήν εἰκόνα τῆς, ἅς ἀπαγγέλλουμε δεόμενοι καθημερινά μέ ἀγνές καί καθαρές καρδιές, τούς «Χαιρετισμούς» τῆς Θεοτόκου. Καί τότε αὐτή θά εἶναι συνεχῶς μαζί μας, κοντά μας, δίπλα μας. Εἶναι τό λιγότερο ἴσως πού μπορούμε νά κάνουμε γιά νά τιμήσουμε αὐτήν πού τίμησε τό ἀνθρώπινο γένος καί στάθηκε ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας μας...

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἀξιοθήκαμε καί φέτος νά ἑορτάσουμε τήν μεγάλη Θεομητορική ἑορτή τῆς Παναγίας συμμετέχοντας στήν καθιερωμένη ἱερή Ἀγρυπνία πού τέλεσε τό Ἱερό Κοινόβιο. Τήν παραμονή **Τετάρτη, 14 Αὐγούστου 2013** εἴμασταν κι ἐμεῖς παρόντες στό καθιερωμένο Μυστήριο τοῦ ἱεροῦ Εὐχελαίου (6 μ.μ.). Καί στή συνέχεια παραμείναμε στόν ναό μέ σκοπό νά ἀγρυπνήσουμε δοξάζοντας τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας καί συμπροσευχόμενοι μέ τούς πατέρες.

Ὁ Μέγας Ἑσπερινός τελέσθηκε μέσα σέ ἀπλότητα καί κατάνυξη χοροστατοῦντος τοῦ ἀγίου Καθηγουμένου π.Χρυσοστόμου. Οἱ ὁμορφες ψαλμωδίες τῶν πατέρων καί τά ὠραιότατα τροπάρια τῶν ἱερῶν ὑμνογράφων πού ἐξυμνοῦ-

σαν τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, μᾶς κράτησαν ἄγρυπνους μέχρι τίς 2 μετά τά μεσάνυκτα, τότε πού περατώθηκε ἡ θεία Λειτουργία – τό τελευταῖο μέρος τῆς ὀκτάωρης αὐτῆς προσευχητικῆς πορείας μας.

Τήν κυριώνυμη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς, τό πρωί τῆς **Πέμπτης 15 Αὐγούστου** (8 π.μ.), πραγματοποιήθηκε δεύτερη θεία Λειτουργία στόν ἴδιο ναό. Μεγάλη ἦταν ἡ συμμετοχή καί τήν ἡμέρα αὐτή τῶν πιστῶν πού ἀγαποῦν καί σέβονται τήν Θεοτόκο. Εἶθε νά ἔχουμε στή μνήμη μας τήν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, τήν Παναγία, πού δίκαια τήν μακαρίζουν τώρα «πᾶσαι αἱ γενεαί» καί ἡ ὁποία μετά τήν κοίμησή τῆς δέν ἐγκατέλειψε τόν κόσμο... Νά τήν παρακαλοῦμε οἱ πρεσβεῖες τῆς γιά τή δική μας σωτηρία νά συνοδεύουν πάντοτε τά βήματά μας στήν ἐπίγεια πορεία μας...

**ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ**

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΦΙΛΟΙ ΙΕΡΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΟΥ
ΑΠΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΠΕΝΤΑΛΟΦΟΥ
ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΑΣ»

Συντάσσεται ἀπό ἐπιτροπή

Ἔτος 14^ο · Ἀρ. φύλλου 81 · Ἰούλιος - Αὐγούστος 2013
Ἀριθμός ἀδείας ΕΛ.ΤΑ : 020013

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «ΦΙΛΟΙ ΙΕΡΟΥ
ΚΟΙΝΟΒΙΟΥ ΑΠΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ»

Ἐκδότης - διευθυντής: Ἰωάννης Μπούρας
Ἵπεύθυνος τυπογραφείου:
Ἱερό Κοινόβιο Ὁσίου Νικοδήμου
Πεντάλοφος Παιονίας 61300 Γουμένισσα
Τηλ.: 23430 42314

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Μεγάλη επιτυχία σημείωσε ο περίπλους του Αγίου Όρους, τό προσκύνημα πού πραγματοποίησε ο Σύλλογος «ΦΙΛΟΙ ΙΕΡΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ» τό **Σάββατο, 24 Αυγούστου 2013**. Μέ τή συνοδιά του σεβαστού μας Καθηγουμένου π.Χρυσόστομου καί Μοναχών, τής Γερόντισσας Εὐφημίας καί Μοναζουσών του Ίερού Ήσυχαστηρίου «Παναγία Ἀξιόν Ἐστιν», περίπου 170 άτομα, ἄνδρες καί γυναῖκες, μέ σύσσωμο τό Δ.Σ. του Συλλόγου, ἀποπλεύσαμε στίς 9.30' τό πρωί ἀπό τήν Οὐρανούπολη. Ξεκινήσαμε μέ τόν πόθο καί τήν λαχτάρα νά ἀντικρίσουμε ἔστω καί ἀπό μακριά τήν ἀγιώνυμη πολιτεία, τό «Περιβόλι τής Παναγίας», ὅπως λέγεται, τό Ἅγιον Ὄρος...

Μετά ἀπό διαδρομή περίπου μιᾶς ὥρας ξεπροβάλλει μπροστά μας τό πρῶτο Μοναστήρι, ἡ Ἱερά Μονή Δοχειαρίου. Ἀκολουθοῦν ἡ Μονή Ξενοφώντος, ἡ Μονή του Ἁγίου Παντελεήμονος, ἡ Δάφνη – τό ἐπίνειο του Ἁγίου Ὄρους καί ἡ Μονή Ξηροποτάμου, ἡ Μονή Σίμωνος Πέτρας, τό πιό ἐντυπωσιακό μοναστήρι τής ἀγιορείτικης αὐτῆς πολιτείας, ἡ Μονή Γρηγορίου, ἡ Μονή Διονυσίου, ἡ Ἁγίου Παύλου, ἡ Νέα Σκήτη καί στό τέλος ἡ Σκήτη τής Ἀγίας Ἀννης. Ἐδῶ τό πλοῖο κάνει στάση. Σέ λίγο βλέπουμε νά πλησιάζει ἕνα μικρό σκάφος μέ τρεῖς Μοναχούς. Εἶναι αὐτοί πού μεταφέρουν γιά νά προσκυνήσουμε τό ἱερό λείψανο, τό πόδι τής Ἀγίας Ἀννης. Τό φέρνει σ' ἐμᾶς μιᾶ ἀγιασμένη μορφή τής Σκήτης καί του Ἁγίου Ὄρους, ὁ Γέροντας Γαβριήλ. Συγκινητικές οἱ στιγμές, δύσκολο νά τίς περιγράψει κανείς. Ἡ Ἀγία Ἄννα ἄφησε γιά λίγο τό παλάτι της, τόν ναό της, βγῆκε μέσα ἀπό τούς Ἁγίους – ὅπως χαρακτηριστικά μᾶς εἶπε κάποια στιγμή ὁ ἅγιος Καθηγούμενος πού μᾶς συνόδευε – καί ἦρθε σ' ἐμᾶς τούς ἁμαρτωλούς ἀνθρώπους γιά νά λάβουμε τήν εὐλογία καί τή χάρη της!

Καί ἦταν πράγματι θεία δωρεά ἡ εὐλογία αὐτή, γιατί μεταδίδταν σ' ἐμᾶς ἀπό τήν μητέρα τής Παναγίας μας! Εἶναι συγκλονιστικό καί μόνο νά τό σκέφτεται κανείς. Κατασυγκινημένοι προσκυνοῦμε καί ξαναπροσκυνοῦμε πολλές φορές αὐτόν τόν ἱερό, τόν ἀνεκτίμητο θησαυρό, ἐνῶ ἡ Γερόντισσα Εὐφημία καί οἱ Ἀδελφές του Ίερού Ήσυχαστηρίου ψάλλουν μέ κατάνυξη τήν Παράκληση τής Ἀγίας...

Τό πλοῖο μας παραπλέει τώρα τήν «ἔρμη». Ἀντικρίζουμε τά φρικτά Καρούλια. Τόπος ἄγριος, ἀπαράκλητος. Θά μπορούσαν νά κατοικοῦν ἐδῶ μόνο ἄγριο-πούλια καί ὅμως κατοικοῦν ἄνθρωποι, δοσμένοι ὁλόκληροι στόν Θεό, πού πολεμοῦν μέ τούς δαίμονες, χάριν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ ἅγιος Καθηγούμενος π. Χρυσόστομος. Ἄνθρωποι πού αἰσθάνθηκαν ἐντός τους τόσο δυνατή τή Χάρη του Θεοῦ, πού ἄφησαν τά πάντα γιά τό πᾶν, γιά νά ζήσουν τόν Θεό...

Μᾶς εἶπε καί ἄλλα ὁ ἅγιος Καθηγούμενος κατὰ τό ταξίδι τής ἐπιστροφῆς μας. Λόγια πού ἀντανακλοῦσαν ὅσα πολλά μετάγγισε στήν ψυχή του ἀλλά καί στίς δικές μας ψυχές ἡ περιδιάβαση στό κράσπεδα του «οὐρανοῦ», ἡ νοερή αὐτή «πορεία» μας στό Ἅγιον Ὄρος. Ἦταν πραγματι γιά τόν καθένα μας μιᾶ «ἀγία» ἡμέρα αὐτή, πού μᾶς ἐξαγίασε. Περιπλέοντας τόν Ἄθωνα, ὅλες μας οἱ αἰσθήσεις, τά μάτια μας, ὁ νοῦς μας, ἡ ψυχή μας... ἀγκάλιασαν τούς ἱερούς χώρους πού ἀντίκριζαν, τά Μοναστήρια, τίς Σκήτες, τά ἀσκηταριά, τίς εὐλογημένες ὑπάρξεις τῶν Μοναχῶν πού ἐγιναν κατοικητήρια του Ἁγίου Πνεύματος, ὅλους αὐτούς πού καταστόλισαν τίς ψυχές τους μέ τίς ἀρετές γιά νά γίνουν ὁδοδείκτες γιά τή δική μας σωτηρία. Ἀνεβήκαμε στό «ὄρος Θαβώρ» καί ζήσαμε αὐτό πού ἔζησαν οἱ μαθητές τήν ἡμέρα τής Μεταμορφώσεως του Χριστοῦ μας. Ὁ καθένας βέβαια «καθώς ἡδύνατο». Ὅλοι ὅμως κάτι πήραμε. Γιατί τό ὄρος Ἄθω ἔχει γιά κάθε ἐπισκέπτη του κάτι πού μοιάζει μέ τό ὄρος Θαβώρ...

ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΕΙΣ

Κατά τήν **ἐορτή** του **Γενεσίου τής Θεοτόκου (Κυριακή 8 Σεπτεμβρίου)** στό Ἱερό Κοινόβιο θά τελεσθεῖ ἱερή Ἀγρυπνία, ἡ ὁποία θά ξεκινήσει τήν παραμονή, **Σάββατο 7 Σεπτεμβρίου** στίς 7 τό ἀπόγευμα καί θά περατωθεῖ γύρω στίς 2 μετά τά μεσάνυχτα. Τό πρωί τής κυριώνυμης ἡμέρας θά τελεσθεῖ δεύτερη θεία Λειτουργία (8-10 π.μ.).

Δεσποτική **ἐορτή** τής **Υψώσεως του Τιμίου Σταυροῦ (Σάββατο 14 Σεπτεμβρίου)** θά τιμηθεῖ ἐπίσης μέ ἱερή Ἀγρυπνία ἡ ὁποία θά ξεκινήσει τήν παραμονή, **Παρασκευή 13 Σεπτεμβρίου**, στίς 7 τό ἀπόγευμα καί θά τελειώσει κατὰ τίς 2 μετά τά μεσάνυχτα. Τό **Σάββατο** (κυριώνυμη ἡμέρα τής ἐορτῆς) θά τελεσθεῖ δεύτερη θεία Λειτουργία, ἀπό τίς 8-10 τό πρωί. Τό ἀπόγευμα στίς 6 θά τελεσθεῖ τό καθιερωμένο **Μυστήριον** του **ἱεροῦ Εὐχελαίου**.

Δύο ὁμιλίες θά πραγματοποιηθοῦν τό ἐπόμενο δίμηνο ἀπό τόν ἅγιο Καθηγούμενο του Ίερού Κοινοβίου Ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο. Ἡ πρώτη, τό **Σάββατο 28 Σεπτεμβρίου**, στίς 6 τό ἀπόγευμα στό μεγάλο Ἀρχονταρῖκι καί ἡ δεύτερη, τό **Σάββατο, 26 Ὀκτωβρίου 2013**, τήν ἴδια πάλι ὥρα.

Τό **Σάββατο 19 Ὀκτωβρίου 2013**, ἀπό τίς 9.30' π.μ. ὡς τίς 12.30' μ.μ., στό Ἀρχονταρῖκι τής Μονῆς θά πραγματοποιηθεῖ ἡ 49^η αἰμοδοσία καί καλοῦνται οἱ φίλοι αἰμοδοτές του Ίερού Κοινοβίου νά προσέλθουν κατὰ τίς ὥρες αὐτές γιά νά προσφέρουν μαζί μέ τούς πατέρες αἷμα – μιᾶ πολύτιμη προσφορά πρὸς τόν συνάνθρωπό τους.